

Sygn. akt VII U 638/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Protokolant: Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2016 r. w Warszawie

sprawy E. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania E. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 28 lutego 2011r. znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje E. W. prawo do renty z tytułu całkowitej, trwałej niezdolności do pracy od dnia 1 października 2010r. na stałe,
2. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w przyznaniu świadczenia.

Sygn. akt VII U 638/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 lutego 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił E. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2013 r. poz. 1440 z późn. zm.). W uzasadnieniu decyzji, organ rentowy powołał się na orzeczenie Komisji Lekarskiej z dnia 8 lutego 2011 r. zgodnie, z którym wnioskodawczyni nie została uznana za niezdolną do pracy (decyzja z dnia 28 lutego 2011 r. k. 31a.r.).

W odwołaniu od tej decyzji odwołująca wskazała, że nie zgadza się z decyzją organu rentowego i wniosła o przywrócenie grupy inwalidzkiej z zachowaniem ciągłości prawa do renty wraz z ustawowymi odsetkami za okres wstrzymania wypłaty renty (odwołanie z dnia 10 marca 2011 r. k. 2a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniosł o jego oddalenie z przyczyn podanych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie z dnia 6 kwietnia 2011 r. k. 3 a.s.).

Wyrokiem z dnia 11 lipca 2013 r., Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawczyni E. W. prawo do renty z tytułu

całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 października 2010r. do dnia 31 października 2010r. oraz prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2010r. do dnia 31 sierpnia 2013r.

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczona E. W. w dniu 7 października 2010 roku złożyła wniosek o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy. Na skutek wydanego w dniu 8 lutego 2011 roku orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS, która stwierdziła o braku niezdolności wnioskodawczyni do pracy, organ rentowy wydał w dniu 28 lutego 2011 r. odmowną decyzję w przedmiocie przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W dniu 16 marca 2011 roku (data wpływu) wnioskodawczyni wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 28 lutego 2011 r. znak (...) odmawiającej prawa jej do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wskutek wniesienia przez wnioskodawczynię odwołania od decyzji organu rentowego wszczęte zostało postępowanie przed Sądem, w toku którego Sąd I instancji dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy o następujących specjalnościach: neurologa, ortopedy, urologa, kardiologa, endokrynologa oraz pulmonologa; celem ustalenia czy odwołująca się jest zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do wykonywania pracy, ze szczególnym wskazaniem daty powstania niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa.

Na podstawie ww. opinii biegłych sądowych, Sąd I instancji ustalił, iż stan całkowitej niezdolności do pracy u wnioskodawczyni miał miejsce od dnia 9 grudnia 2009 roku do dnia 31 października 2010 roku. Natomiast stan częściowej niezdolności do pracy u wnioskodawczyni miał miejsce od dnia 1 listopada 2010 roku do dnia 31 sierpnia 2013 roku.

W toku postępowania Sąd I instancji ustalił również, że wnioskodawczyni przed złożeniem w dniu 7 października 2010 roku wniosku o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy do dnia 31 lipca 2008 roku. Wnioskodawczyni otrzymywała zasiłek dla bezrobotnych w pełnej wysokości w okresie od 5 sierpnia 2008 roku do dnia 4 marca 2009 roku. Następnie wnioskodawczyni otrzymywała z właściwego urzędu stypendium szkoleniowe w okresach 18 maja 2009 roku - 31 maja 2009 roku oraz 1 czerwca 2009 – 26 czerwca 2009 roku

W ocenie Sądu I instancji zebrany w sprawie materiał dowodowy dawał podstawę do przyjęcia, iż wnioskodawczyni była osobą niezdolną do pracy, a niezdolność ta powstała w dniu 9 grudnia 2009 r.

Apelację od tego wyroku złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę i oddalenie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie i skierowanie sprawy do Sądu I instancji celem ponownego rozpoznania (apelacja z dnia 27 sierpnia 2013 r. k. 223-225 a.s.).

W odpowiedzi na apelację E. W. wniosła o oddalenie apelacji.(odpowiedź na apelację, k.238-240 a.s.)

Wyrokiem z dnia 5 marca 2015 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wyrok Sądu I instancji należało uznać za przedwczesny. Wydając orzeczenie w sprawie, Sąd I instancji całkowicie pominął w swoich rozważaniach prawomocny wyrok tego Sądu z dnia 5 listopada 2010 r. w sprawie VII U 1603/08, w którym oddalono odwołanie wnioskodawczyni od decyzji organu rentowego z dnia 28 sierpnia 2008 r. W powyższym wyroku, sąd, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego i dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych sądowych, uznał wnioskodawczynię za zdolną do świadczenia pracy.

Powyższy wyrok jest dla Sądu I instancji wiążący, co winno skutkować ustaleniem w pierwszej kolejności spełnieniem przez wnioskodawczynię warunków wynikających z art. 57 ust. 1 pkt 2 i ust. 2, a także art. 58 ust 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy

z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), w wersji obowiązującej w dacie złożenia wniosku tj. 7 października 2010 r.

W przypadku spełnienia przez wnioskodawczynię warunków formalnych należy szczególną uwagę zwrócić na opinie biegłych sądowych, które znacznie różniły się w ocenie stanu zdrowia wnioskodawczyni, szczególnie opinie endokrynologa i neurologa. Nie ulega wątpliwości, że wnioskodawczyni pobierała rentę od dnia 1 listopada 1988 r. do dnia 31 lipca 2008 r., w tym także z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z powodu licznych schorzeń stwierdzonych u E. W.. Za słusznie zatem należy uznać dopuszczenie przez Sąd I instancji opinii biegłych sądowych: endokrynologa, neurologa, kardiologa, urologa, pulmonologa i ortopedy, przy czym dwukrotnie w sprawie wydawali opinie biegły endokrynolog i neurolog, które znacznie różniły się w ocenie stwierdzonych u wnioskodawczyni schorzeń z zakresu swoich specjalności. Biegła endokrynolog dr n. med. E. K. w opinii z dnia 11 maja 2011 r., która w sumie trzykrotnie oceniała stan zdrowia wnioskodawczyni, stwierdziła, że E. W. jest trwale niezdolna do pracy od 2001 r., następnie uznała, że od 3 lipca 2009 r. stwierdzone schorzenia nie powodują niezdolności do pracy, a ostatecznie, że od 5 maja 2010 r. w stanie zdrowia wnioskodawczyni nie nastąpiła poprawa, ani nie ma rokowań do odzyskania zdolności do pracy. Nowy biegły endokrynolog lek. med. J. R. uznał natomiast wnioskodawczynię za zdolną do świadczenia pracy. Podobnie biegły neurolog dr W. Z. uznał wnioskodawczynię za częściowo niezdolną do pracy na okres 2 lat tj. do 31 sierpnia 2013 r., natomiast nowy neurolog dr n. med. M. D. uznała wnioskodawczynię za zdolną do pracy po 31 lipca 2008 r. Rozbieżności w opiniach biegłych nie zostały wyjaśnione przez Sąd I instancji, który ostatecznie wydając orzeczenie w sprawie oparł się na pierwotnej opinii biegłego neurologa i opinii biegłego ortopedy lek. med. M. G. (1), nie uwzględniając wniosku organu rentowego o powołanie nowego biegłego ortopedy. Pozostali biegli, aczkolwiek każdy z nich wskazał liczne schorzenia występujące u wnioskodawczyni w zakresie swoich specjalności, to ostatecznie uznali, że jest ona zdolna do pracy. W ocenie Sądu Apelacyjnego, biorąc pod uwagę długi okres pobierania przez wnioskodawczynię renty, w tym także z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz rozbieżności w opiniach biegłych, istniała konieczność wydania opinii łącznej przez biegłych sądowych celem kompleksowej oceny stanu zdrowia E. W. jak również rozważenia powołania biegłego z zakresu medycyny pracy.

W zaleceniach, Sąd Apelacyjny wskazał, że w ramach ponownego rozpoznania sprawy, Sąd I instancji dokona przede wszystkim kontroli spełnienia przez wnioskodawczynię warunków formalnych koniecznych przy ubieganiu się o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy, a w przypadku pozytywnej odpowiedzi, dokona prawidłowej i pełnej oceny stanu zdrowia odwołującej się w oparciu o nowe opinie i opinię łączną biegłych sądowych.

Na tej podstawie, Sąd Apelacyjny na mocy art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 386 § 6 k.p.c., orzekł jak w wyroku (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 marca 2015 r. k. 262,265-276 a.s.).

Realizując zalecenia Sądu Apelacyjnego, po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: neurologa, ortopedy, lekarza medycyny pracy i specjalisty schorzeń genetycznych, celem ustalenia czy E. W. była niezdolna do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, czy jest to niezdolność częściowa czy całkowita, jeżeli tak to na jaki okres i kiedy niezdolność ta powstała, przy uwzględnieniu, że odwołująca się pobierała wcześniej rentę z tytułu częściowej i całkowitej niezdolności do pracy (postanowienie z dnia 11 sierpnia 2015 r., k.288 a.s.).

W opinii z dnia 13 października 2015 r. biegły sądowy z zakresu ortopedii M. G. (2) po analizie przedstawionej dokumentacji stwierdził, iż odwołująca jest nadal niezdolna do pracy. Biegły zgodził się, z opinią biegłego lekarza ortopedy, że po wykonanej artroskopii kolana i po wykonanej protezoplastyce kolana, do 31 października 2010 r. występowała całkowita niezdolność do pracy. Po tej dacie E. W. pozostaje nadal częściowo niezdolna do pracy. Biegły wskazał, że biorąc pod uwagę wiek i charakter choroby zasadniczej oraz stopień zaawansowania i utrwalenia zmian nie rokuje poprawy. Powodem niezdolności do pracy jest uogólniona dysfunkcja narządu ruchu w szczególności kręgosłupa i kończyn dolnych (opinia z dnia 13 października 2015 r., k.294-295 a.s.)

Biegły sądowy z zakresu neurologii B. Z., w opinii z dnia 12 listopada 2015 r. stwierdził, że E. W. jest częściowo niezdolna do pracy na trwale, bez możliwości ustalenia czasu powstania tej niezdolności (opinia z dnia 12 listopada 2015 r., k.307 a.s.).

W opinii z dnia 22 lutego 2016 r., biegły sądowy z zakresu medycyny pracy K. G. stwierdziła, że u ubezpieczonej występuje częściowa niezdolność do pracy od momentu wstrzymania renty tj. od listopada 2010 r. do czasu przejścia na emeryturę.

Naruszenie sprawności organizmu powoduje całkowitą niezdolność do pracy zawodowej po przebytej operacji protezoplastyki kolana lewego od kwietnia 2010 r. do 31 października 2010 r. (opinia z dnia 22 lutego 2016 r., k.333-334 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 15 marca 2016 r. organ rentowy wniósł uwagi do opinii biegłego specjalisty medycyny pracy z dnia 23 stycznia 2016 r. (opinia z dnia 15 marca 2016 r., k.348 a.s.).

Na rozprawie w dniu 10 czerwca 2016 r. ubezpieczona wniosła o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu chorób genetycznych (e-protokół, k.374 -375 a.s.).

W opinii z dnia 16 sierpnia 2016 r. biegły sądowy z zakresu pediatrii, genetyki klinicznej J. K., stwierdził, że E. W. jest całkowicie niezdolna do pracy, a niezdolność ta wynika z choroby przewlekłej i nieuleczalnej, która ulega stałej progresji i pogorszeniu stanu zdrowia pacjentki. Niezdolność do pracy z powodu znacznego naruszenia sprawności organizmu powstała w momencie urodzenia i ulega stale pogłębieniu. Ubezpieczona nie rokuje odzyskania niezdolności do pracy. Niezdolność ta jest trwała od 2001 r.- data formalnego rozpoznania choroby, której objawy występowały od urodzenia (opinia z dnia 16 sierpnia 2016 r., k.425-429 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 8 września 2016 r. organ rentowy wniósł o powołanie innego biegłego z zakresu genetyki klinicznej (pismo, k. 438 a.s.).

Na rozprawie w dniu 2 grudnia 2016 r. Sąd Okręgowy postanowił dopuścić dowód z uzupełniającej opinii ustnej biegłego lekarza specjalisty genetyki klinicznej J. K., celem ustalenia czy u odwołującej E. W. niezdolność do pracy w 2001r. była całkowitą niezdolnością, czy nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia i co wskazuje na powstanie całkowitej niezdolności do pracy w momencie zdiagnozowania schorzenia.

Biegły z zakresu genetyki stwierdził, że w 2009 r. u ubezpieczonej istniała już całkowita niezdolność do pracy z uwagi na postęp choroby i nasilenie objawów, które musiały powstać wiele lat przed stwierdzeniem konieczności radykalnego leczenia. Na podstawie materiału dowodowego biegły stwierdził, że w 2009 r. u odwołującej istniała całkowita niezdolność do pracy (e-protokół akta sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonego w sprawie obszernego materiału dowodowego, obejmującego przede wszystkim dowody z dokumentów, jak również dowody z opinii biegłych sądowych specjalistów z zakresu różnych dziedzin medycyny: neurologa, ortopedy, lekarza medycyny pracy i specjalisty schorzeń genetycznych

W skład dokumentów zebranych w sprawie wchodziły przede wszystkim akta organu rentowego oraz dokumentacja medyczna E. W.. Dokumentacja medyczna przyczyniła się do ustalenia przez biegłych aktualnego stanu zdrowia odwołującej oraz dolegających jej schorzeń, momentu ich powstania oraz charakteru, a także wpływu tych schorzeń na zdolność do pracy odwołującej zgodnie z jego kwalifikacjami. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do nieuwzględnienia załączonych do akt dokumentów.

Przechodząc do oceny opinii biegłych Sąd podkreśla, że dopuszczenie tych dowodów był zasadne ze względu na zgłaszane przez odwołującą w treści odwołania schorzenia, na które się uskarża, a także charakter niniejszej sprawy. Każda z opinii biegłych została sporządzona na podstawie dokumentów medycznych (aktualnych na czas sporządzania

poszczególnych opinii) odwołującej załączonych do akt sprawy oraz po przeprowadzeniu badań lekarskich na jej osobie. W ocenie Sądu, biegli dokonali analiz w sposób prawidłowy, rozpatrując przypadek schorzeń dolegających odwołującej obecnie oraz w przeszłości, zgodnie z zakresem specjalizacji każdego z nich. Sąd co do zasady podzielił wnioski sformułowane przez biegłych.

Za opinię wiodącą w sprawie Sąd uznał opinię pisemną i ustną biegłego specjalisty z zakresu genetyki klinicznej J. K.. Opinia pisemna biegłego z dnia 16 sierpnia 2016 r. oraz opinia ustna z dnia 2 grudnia 2016 r. zawierały pełny, bardzo szczegółowy opis historii choroby odwołującej. Dokonując oceny opinii biegłego Sąd doszedł do przekonania, że opinia ta jest kompleksowa, rzetelna, obszerna. Biegły dokonał całościowej i wszechstronnej analizy stanu zdrowia ubezpieczonej w oparciu o wszystkie źródła informacji zawarte w aktach i w sposób jasny i precyzyjny sformułował wnioski końcowe tej opinii.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie E. W. od decyzji organu rentowego z dnia 28 lutego 2011 r., znak: (...) jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt. 1 i 2, pkt. 3 lit. b, pkt. 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt. 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt. 10 lit. a, pkt. 11-12, 13 lit. a, pkt. 14 lit. a i pkt. 15-17 oraz art. 7 pkt. 1-4, 5 lit. a, pkt. 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Ostatniej przesłanki (powstanie niezdolności do pracy w określonym czasie) nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Jak wynika z art. 58 ustawy emerytalnej warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat (ust. 1 pkt. 5). Okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej, przy czym powyższa zasada nie ma zastosowania do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy wynoszący, co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Zgodnie natomiast z art. 12 ustawy emerytalnej niezdolną do pracy w rozumieniu powołanej ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym za całkowicie niezdolną do pracy uznaje się osobę, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zgodnie natomiast z treścią art. 13 ustawy emerytalnej przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W zakresie oceny stanu zdrowia ubezpieczonej w aspekcie jej niezdolności do pracy Sąd w całości podzielił wydaną w sprawie opinię biegłego z zakresu genetyki klinicznej, który stwierdził, że ubezpieczona jest niezdolna do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu (choroba: osteodystrofia A.) i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Biegły stwierdził, że jest to niezdolność całkowita, wynikająca z choroby przewlekłej i nieuleczalnej, która ulega stałej progresji i pogorszeniu stanu zdrowia ubezpieczonej. Opinia została poparta szczegółowymi badaniami odwołującej oraz analizą zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej.

Nie ulega również wątpliwości, że w 2009 r. nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia odwołującej z zakresie ortopedycznym. Biegły z zakresu ortopedii jednoznacznie wskazał, że biorąc pod uwagę stopień zaawansowania choroby, ubezpieczona nie rokuje poprawy.

Tym samym biegli w sposób szczegółowy, a zarazem wyczerpujący ustosunkowali się do tezy dowodowej sformułowanej przez Sąd Okręgowy, zgodnie z zaleceniami Sądu Apelacyjnego w Warszawie, zawartymi w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 marca 2015 r.

Dodatkowo wskazać należy, że na podstawie całości materiału dowodowego, Sąd Okręgowy stwierdził, że jeśli przyjąć, iż w 2008 r. ubezpieczona zakończyła pobieranie renty, a następnie na skutek odwołania od kolejnej decyzji organu rentowego, Sąd Okręgowy oddalił ww. odwołanie i podniósł, że odwołująca stała się zdolna do pracy to zdolność ta miała miejsce przed 2009 r., co wskazuje na fakt, że pomiędzy zakończeniem pobierania świadczenia, które miało miejsce w 2008 r., a powstaniem całkowitej niezdolności do pracy w 2009 r. nie upłynęło więcej niż 18 miesięcy. Ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazuje na przepis art. 61, który mówi, iż prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 28 lutego 2011 r., znak: (...), w ten sposób, że przyznał odwołującej E. W. prawo do renty z tytułu całkowitej, trwałej niezdolności do pracy od dnia 1 października 2010 r. na stałe.

Jednocześnie w pkt. 2 wyroku, Sąd Okręgowy stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w wypłacie świadczenia, w oparciu o treść art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ustalenie, że odwołująca spełniła warunki do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało bowiem przeprowadzenia sądowego postępowania dowodowego, w tym dopuszczenia dowodu z opinii biegłych sądowych. Zgodnie z art. 118 ust. 1a ww. ustawy w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Działając zaś na podstawie powołanego przepisu, Sąd wnioskując a contrario, nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, powodującej opóźnienie w wypłacie świadczenia, mając na uwadze fakt, że dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń, co do stanu zdrowia ubezpieczonej oraz momentu powstania u niej niezdolności do pracy, mającej wpływ na jego prawo do wnioskowanego świadczenia.

Wobec powyższego, Sąd orzekł jak w pkt. 2 sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)